

Helge Reistad:

Støtten til scenekunst er i støpeskjeen på nytt, og i oktober 2001 sendte jeg et brev til Norsk Kulturråd om at scenekunst for barn burde skilles ut som en egen støtteordning. Dersom flere vil støtte mitt syn så er Statens Scenekunstutvalg og Norsk Kulturråd ved Kari Lilleslåtten riktig adressat. Her følger noen av mine synspunkter.

Forslag om at scenekunst for barn skilles ut som egen støtteordning.

Jeg har med stor interesse lest Norsk Kulturråds rapport nr. 23: ”Ny støtteordning – gamle skillelinjer”. Selv har jeg førstehåndskjennskap til utviklingen av den gamle støtteordningen fordi jeg var med på å få den i stand, først som medlem av Norsk Kulturråds ad hoc utvalg som utredet støtte til frie sceniske grupper i 1976, og dernest som medstifter av Teatersentrum i 1977.

På 1970-tallet var de aller fleste grupper opptatt av å spille teater for barn og unge, og de var pådrivere for å etablere den nye støtteordningen til frie grupper på slutten av 1970-tallet. Flere grupper jeg kjenner godt, slik som Teatergruppen Musidra (1971-), utviklet en dramaturgi og spillestil som var nyskapende i nordisk sammenheng. Teatergruppen Klomadu (1981-) er et senere eksempel på en teatergruppe som over en 20 års periode har utviklet teater for barn som et spesialfelt, og hvor kompetansen er nært knyttet til kunstnerens forståelse for barns estetiske dimensjon; dvs, hvordan barn i ulike aldre opplever og tolker kunst, og uttrykker seg ved kunstens virkemidler i lek. Vi snakker om barns utvikling av fiksjonskompetanse. Disse og mange andre sceniske grupper som spesialiserer seg på å skape høyverdig kunst for barn, har etter hvert falt utenfor støtteordningen, noe som uttrykkes slik i det avsluttende kapittel i rapport nr. 23:

Grupper som arbeider overfor barn og unge, har imidlertid en tendens til å vektlegge formidling til publikum, gjerne gjennom pedagogiske vinklinger, noe som faller litt på siden av de verdier som kjennetegner ordningen. Denne avstanden i idégrunnlag bidrar således til at det finnes et miljø av scenekunstnere som ikke lenger fanges opp av ordningen. Det er imidlertid usikkert om en splitting av ordningen vil bidra til å styrke dette miljøet (Bergsgard/Røyseng: Ny støtteordning – gamle skillelinjer, rapportserie nr. 23, Norsk Kulturråd 2001, s. 117-118)

Ut fra min erfaring med teater for barn gjennom 30 år, vil jeg så klart som mulig påpeke at Norsk Kulturråd bør gå inn for en egen støtteordning for scenekunst for barn, hvor det stilles krav til en kunstpedagogisk kompetanse i tillegg til den kunstneriske. En bør etter mitt syn legge opp til støtteordninger som ivaretar og videreutvikler den fremste kompetanse innenfor området ”scenekunst for barn og unge”. Dette bør medføre en styrking av Norsk Kulturråds egen kompetanse, spesielt når det gjelder kunst for de aller yngste barna.

I Danmark har de bygget opp verden sterkeste kompetanse når det gjelder scenekunst for barn ved å opprette en egen støtteordning for teater for barn, og hvor det per i dag brukes over 100 millioner kroner til oppsøkende scenekunst for barn og unge. Dessverre valgte en i Norge å følge en annen vei enn danskene på dette området fra 1970 og utover, men det er kanskje ennå mulig å ta igjen noe av det tapte. Men da må det over tid øremerkes betydelige ressurser til teatergrupper og andre kunstnere som vil skape kvalitetskunst for barn. Det bør legges opp en

langvarig strategi for hvordan spesialkompetanse innen området kan ivaretas og videreutvikles.

Helge Reistad

Teaterinstruktør ADB, LRAM
1. amanuensis i drama, Høgskolen i Oslo.